

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

SUMAR:

Câte-va observații asupra proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d-l C. I. Stoicescu, de d. M. Suțu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta Curte de casație, secția I: G. I. Gheorghiu cu Căpitan T. Niculescu (electoral);

Idem, s. II: Ad-ția financiară de Botoșani cu Ion și Bogdan Chr. Goilav (fiscal);

Idem: Ad-ția financiară de Botoșani cu D. Schlesinger, (fiscal);

Idem: Procurorul general al Curții de apel Galați în cauza lui Ion Cara-Petru și V. N. Spacovici cu o Observație de d-l G. T. Ionescu;

Tribunalul Botoșani: Vasile Radiș dat judecății pentru lovire;

Tribunalul Ilfov, secția III: Lina Marin Ion Bălan și Ion Cojocaru Radu, dați judecății pentru adulter, cu o Observație de d. D. Alexandrescu.

Bibliografie.

Câte-va observații asupra Proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d. C. I. Stoicescu

(Urmare)⁽¹⁾.

Art. 30 (67 al. 3)

«Când la intentarea unei acțiuni în contra unui incapabil de a sta în judecată, sau când partea care a intentat acțiunea, ori urmașii ei, devin sau sunt incapabili în cursul procesului și nu au mandatar legal, presidentul trib. unde se intentă sau este intentată acțiunea, va numi, în caz de pericol în întârziere, după cererea ce se va face de partea interesată, un mandatar special însărcinat de a reprezenta pe incapabil până la numirea mandatului legal».

Acest art., de și mai complet de cât textul actual, totuși nu e corect redactat, nici prevede cazul când pâritul devine incapabil sau lasă urmași incapabili în cursul procesului. Ar trebui să se zică:

«Când se intentează o acțiune în contra unui incapabil de a sta în judecată, sau când fie reclamantul, fie pâritul, devine incapabil ori lasă urmași, cari sunt, sau devin incapabili în cursul procesului...».

Art. 33 (70)

Proiectul, ca și Codul actual, nu prevede cazul când reclamantul nu știe carte; pentru a se înlătura

(1) Vezi Curierul Judiciar, din 24 Octomb. 1902, No. 69.

verice discuție asupra chestiei dacă cererile introductive de instanță, semnate cu punere de deget, sunt sau nu valabile, ar fi bine să se adauge, între al. 1 și 2 din art. 33, următorul alin. :

«Dacă reclamantul nu știe sau nu poate semna, va putea prezenta petiția în persoană; în asemenea cas, judecătorul va încheia un proces-verbal pe însăși petiție, constatând identitatea reclamantului. Dacă petiția se prezintă de altă persoană sau se trimite prin poștă, va trebui să fie legalizată de autoritatea comunală sau polițienească locală».

Asemenea dispoziție, propusă la Senat, când s'a discutat Codul actual, n'a trecut în lege, cu toate că nu s'a invocat în contra ei motive satisfăcătoare.

Art 34

Acest art. introduce o inovație importantă, obligând pe reclamant ca să prezinte, pe lângă petiția introductivă, un memoriu cuprinzând expunerea faptelor, argumentarea juridică, arătarea probelor și actelor cauzei. Asemenea memoriu ar avea, după expunerea de motive (p. 9), avantajul de a evita surprinderi între litiganți, a-i obliga să pregătească mai bine procesul, a procura judecătorilor mijlocul de a'l studia de mai înainte și de a'l judeca ast-fel mai ușor și mai răpede.

Ne îndoim, însă, că aceste foloase să se poată realiza în practică. Mai întâi, este de observat că obiectul cererei, expunerea punctelor de fapt și de drept și arătarea actelor cu care se servește partea, trebuie să fie cuprinse, după art. 32, și în petiția introductivă, ast-fel că memoriul nu va face de cât să repete toate aceste indicații. Pentru petiție nu se cere, în adevăr, de cât o expunere pe scurt a motivelor de fapt și de drept; pe când art. 34 prescrie o expunere completă a acestor puncte; dar când va fi completă și când nu asemenea expunere? Sancțiunea obligației impusă reclamantului prin art. 34 stă în dreptul presidentului (art. 36) de a nu soroci procesul, în cas când partea n'ar îndeplini-o. De aci necesitatea pentru president de a lua cunoștință de memoriile alăturate la toate cererile introductive de instanță. Ave-va acest magistrat timpul de a le ceti și controla? Apoi, chestia dacă memoriul satisface sau nu cerințele art. 34, fiind lăsată la suverana sa apreciere, fi-va el atât de riguros ca să refuze sorocirea procesului când memoriul ei va părea neîndestulător? Aprecierea va fi obișnuit bine-voitoare și alcătuirea

memoriului va sfârși prin a deveni o lucrare superficială și numai de formă, fără utilitate practică. Apoi, avantajul ce l'ar putea trage judecătoria din studiarea memoriului, înainte de judecată, este problematic; căci denses, nefiind siguri că vor lua parte la judecarea fondului, nu se vor grăbi a face asemenea studii prealabil. În fine, multe afaceri sunt prea simple, atât în punctele de fapt cât și în punctele de drept, ca să aibă nevoie de memorii explicative. Pentru ce să revenim la procedura scrisă din legislația franceză, pe care am eliminat-o, adoptând principiul procedurii orale? Credem că art. 34 s'ar putea suprima fără inconvenient. În tot cazul, dacă se menține, cel puțin să nu fie asemenea dispoziție obligatorie, ci să se lase la facultatea tribunalului de a ordona prezentarea unui memoriu numai în afacerile prea complicate, precum prevede și proc. genoveză (art. 67 și urm.).

Art. 38 (72, al. 3)

Al. 2. «Dacă pârîtul nu va fi depus copiile de pe actele cu care se servă în proces în termenul de mai sus, el va pierde dreptul de a se mai servi cu densesle la instanța respectivă, afară numai când ar dovedi că împrejurări independente de voința sa l'au împedecat, în adevăr, să facă depunerea la timp. În acest caz, judecata va putea da un nou termen pentru depunerea copiilor».

Credem că trebuie adăos la finele acestui al.: *după cererea reclamantului*; căci obligația pârîtului de a depune copiile de pe actele sale, fiind prescrisă în interesul reclamantului, dacă acest din urmă preferă să se judece, luând imediat cunoștința de actele adversarului său, de cât să se amâne judecata pentru depunerea copiilor, nu i se poate refuza asemenea cerere.

Al. 3. «Când pârîtul a obținut acest termen, sau când, în cursul procesului, părțile vor invoca acte ce au devenit necesare în sprijinul cauzei, în urma desbaterilor, și se va cere comunicarea lor, se vor lăsa copii la dosar cel puțin cu zece zile înainte de termenul de înfățișare, sub pedeapsă de a nu se mai putea servi de acele acte».

În ipoteza acestui al., credem că termenul pentru depunerea copiilor nu se poate calcula după ziua noii înfățișări; căci, pentru al doilea termen de înfățișare, ne mai cerându-se 30 zile, observarea dispoziției din acest al. ar fi imposibilă atunci când disul termen ar fi mai scurt de cât 10 zile. De aceea propunem să se zică: *în termen cel mult de cinci zile din ziua când se acordă noul termen*, în loc de *cel puțin cu 10 zile înaintea termenului de înfățișare*.

Art. 40 și 41

Art. 40. «O dată cu copiile de pe acte pârîtul va alătura la dosarul cauzei un memoriu, ca răspuns la acel al reclamantului, și în care va arăta calitatea sa, excepțiile sau finele de neprimire în contra acțiunii, actele cu care se servă, mijloacele de fapt și de drept, punctele ce recunoaște sau ce tăgăduiește din cele pretinse de reclamant și concluziile ce va pune în instanță».

«Memoriul va fi semnat de pârît, sau de mandatarul său».

Art. 41. «Dacă pârîtul nu va depune memoriul prin grefa tribunalului cel puțin cu cinci zile înainte de înfățișare, el nu va putea lua concluzii în instanță și va fi considerat ca absent, fără drept de opoziție».

«Nedepunerea memoriului nu face, însă, pe pârît a fi considerat ca absent când, din împrejurări independente de voința sa, nu a putut depune la timp copiile de pe acte cu care se servă în proces, rămânând ca, în cazul prevăzut de art. 38 al. 3, pârîtul să alătore memoriul o dată cu copiile de pe acte».

Memoriul, pe care art. 40 obligă pe pârît a 'l prezenta o dată cu copiile de pe acte ca răspuns la memoriul reclamantului, este de un folos necontestabil pentru acest din urmă, care, astăzi, nu are înaintea pledoariilor nici o cunoștință despre mijloacele de fapt și de drept ce le va invoca adversarul său; în cât, chiar de s'ar suprima art. 34, precum propunem mai sus, totuși este necesar a se menține dispoziția din art. 40. Credem, însă, că acest act al pârîtului nu comportă desvoltarea unui memoriu, ci trebuie considerat ca răspuns la petiția introductivă și să cuprindă aceleași elemente. Combinând dispozițiile din art. 40 și 41, acest din urmă art. în al. 2 fiind cam confuz și uitând să reproducă sancțiunea prevăzută în al. 1, propunem a se modifica precum urmează:

Art. 40. «O dată cu copiile de pe acte, sau cel puțin cu cinci zile înainte de înfățișare, pârîtul va alătura la dosarul cauzei o întîmpinare ca răspuns la cererea introductivă, în care va arăta pe scurt calitatea sa . . . ».

«Intîmpinarea va fi semnată . . . ».

Art. 41. «Dacă pârîtul nu se va coforma cu dispoziția din art. precedent, sau dacă nu va depune întîmpinarea o dată cu copiile de pe acte, în cazul când îi s'a dat un termen pentru depunerea acestor din urmă conf. art. 38, al. 3, el nu va putea . . . ».

Al. 2 rămâne ast-fel suprimat.

Art. 54 (75)

«Vor fi citați :

1) Statul . . . la sediul administrației . . . ».

Pentru a înlătura verice controversă, ar fi bine a se adăoga aci următorul aliniat:

«Prin această dispoziție nu se deroagă la art. 21 din legea din 28 Martie 1872, pentru administrarea domeniilor Statului».

Art. 74 (91)

«La începutul fie-cărei ședințe, se va face mai întâi strigarea proceselor a căror amânare o cer toate părțile, sau cel puțin una din ele, atunci când procedura, fără contestație, nu este îndeplinită, sau când una din părți a încetat din viață. În urmă . . . ».

Credem mai corectă următoarea redacție, menținându-se tot o dată, printre procesele ce au a fi strigate la începutul ședinței, și acele care dau loc la aplicarea art. 151, în interesul părților prezente, care, alt-fel, ar fi obligate să aștepte în zadar sosirea rîndului lor :

« . . . nu este îndeplinită, a acelor în care se cere de vre una din părți aplicarea art. 151 fără con-

testație, și a acelor care urmează a fi suspendate din cauza încetării din viață a uneia din părți. In urmă . . . ».

Art. 76 (93)

«Când numai una din părți lipsește, cauza se va judeca în lipsă, afară numai dacă partea care răspunde nu va voi însăși a o amâna pentru altă zi, sau a rămânea cea din urmă la rând».

Acest art. omite cazul de lipsă a ambelor părți, care, fiind suprîmat din art. 74, trebuie prevăzut aci prin dispoziția următoare adăogată la sfârșitul aliniatului 1 de mai sus a art. 76.

«Dacă ambele părți lipsesc, cauza va rămânea cea din urmă la rând; iar dacă ele nu se prezintă până la sfârșitul ședinței, judecata se va suspenda și nu va reîncepe de cât conform dispoziției din art. 261, al. 1».

Art. 86 (104)

Acest art. care, în al. 2, vorbește de căile de reformare a hotărîrilor în materie grațioasă, omite, ca și art. 104 actual, a arăta că și apelul și recursul se judecă fără drept de opoziție, precum se prevede pentru prima instanță; trebuie adaos la finele acestui al.

« . . . Apelul și recursul se vor cerceta de urgență tot în camera de consiliu, și fără drept de opoziție».

(Va urma)

M. Șuțu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 2 Maii 1902

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Gh. I. Gheorghiu, cere ștergerea din listele electorale ale coleg. I de cameră a d-lui Căpitan T. Niculescu

Drept electoral. — Cens. — Lipsă de cens. — Cum se face dovada lipsei de cens.

Dovada lipsei de cens a unei persoane trecută în listele electorale într'un județ nu se poate face cu un certificat prin care să se arate că acea persoană nu este înscrisă cu nici o dare în matricolele unei comune din acel județ, sau din județul unde pretinde că are avere, ci numai printr'un certificat care să constate că nu este înscrisă cu vre-o dare în tot cuprinsul județului

Decisiunea 366/902. — Respins ca nedovedit apelul făcut de Gh. I. Gheorghiu, contra sentinței electorale a trib. Tecuci No. 178/902, relativ la ștergerea din listele electorale ale col. I de cameră din jud. Tecuci a d-lui Căp. T. Niculescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat I. N. Eliad și pe procuratorul apelantului Gh. I. Gheorghiu în susținerea apelului, în lipsa alegătorului Căp. T. Niculescu;

Deliberând, și

Având în vedere că apelantul cere a se reforma sen-

tința trib. și a se ordona ștergerea din listele electorale ale colegiului I de cameră din județul Tecuci a d-lui Căpitan T. Niculescu;

Considerând că prin certificatul administrației financiare din jud. Tecuci cu No. 25368/902 se constată că Căpitanul Niculescu nu este înscris în matricolele comune Tecuci cu nici o dare fonciară însă acest certificat nu poate face o dovadă pentru ștergerea numelui din listele electorale ale colegiului I de cameră de oare ce densusul poate să plătească darea cerută de art. 3 din legea electorală în județul Tecuci și această dovadă de neplată în tot cuprinsul județului nu s'a făcut de apelant așa că apelul său urmează a se respinge ca nedovedit menținându-se Căpitanul T. Niculescu în listele electorale ale col. I de cameră din jud. Tecuci;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc. etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 28 Februarie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ad-ția financiară a jud. Botoșani cu Ion și Bogdan Chr. Goilav, recurs fiscal

Contribuții directe. — Patentă. — Morii sistematice mișcate prin aburii, electricitate, etc. — (Tabela adițională litera C anexată pe lângă legea patentelor din 1897).

Morile sistematice, mișcate prin aburii, electricitate, etc., se impun la o patentă maximum de 74 lei și 08 bani, și prin cuvintele «morii sistematice mișcate prin aburii, electricitate, etc.», legiuitorul a înțeles toate morile ce se pun în mișcare prin forța aburilor, electricității, etc., prin opozițiune cu morile mișcate prin forța apei care sunt supuse la o altă patentă fixă, calculată după numărul pietrelor de măcinat.

Decisiunea No. 93/902.—Casată decisiunea comisiunei de apel din jud. Botoșani No. 53/902, în urma recursului făcut de Ad-ția financiară de Botoșani, în proces cu Ion și Bogdan Cr. Goilav.

Curtea,

În lipsa intimațiilor Ion și Bogdan Cr. Goilav, ascultând pe d-l Chr. Grecescu, delegatul fiscului, în desvoltarea motivelor de casare;

Deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Comisiunea de apel a comis exces de putere și violare de lege, anume:

«D-l Ion și Bogdan Cr. Goilav, fiind supuși prin procesul verbal de constatare al comisiunei comunale la patentă tabela c drept fix lei 74, bani 08 conform tabloului adițional publicat în Monitorul Oficial No. 260 din 19 Februarie 1900, pentru una moară de măcinat făină ce posedă în comuna Renghileștii, mișcată prin o mașină cu aburii, prin decisiunea de mai sus No. 53, aș redus patenta pe numărul pietrelor ce posedă moara, adică la lei 5, bani 55, fără a ține seamă că după ta-

bloul adițional vorbit, care e întocmit în conformitate art. 3 din legea patentelor, este supusă moara la maximul patentei ca mișcată prin aburi, comițând prin aceasta exces de putere și violare de lege».

Având în vedere decisiunea atacată cu recurs din care se constată că comisiunea comunală impunând moara cu aburi a lui Ion și Bogdan Cr. Goilav la o patentă fixă de 74 lei și 08 bani, densii au făcut apel, și comisiunea de apel, prin decisiunea supusă azi recursului, admitând în parte apelul lor, a redus patentă fixă a morii de la 74 lei și bani 08, la patentă de 5 lei și 55 bani;

Având în vedere că prin tabela adițională lit. C., anexată pe lângă legea patentelor din din 1899, tabelă publicată în Monitorul Oficial No. 260 din 19 Februarie 1900, morile sistematice, mișcate prin aburi, electricitate, etc., se impune la o patentă maximum de 74 lei și 08 bani;

Considerând că legiuitorul prin cuvintele : morile sistematice mișcate prin aburi, electricitate, etc., a înțeles toate morile ce se pune în mișcare prin forța aburilor, electricității, etc., prin opozițiune cu morile mișcate prin forța apei care sunt supuse la o altă patentă fixă calculată după numărul pietrelor de măcinat ;

Că dar, când comisiunea de apel reduce patentă pentru moara cu aburi a lui Ion și Bogdan Cr. Goilav de la taxa de 74 lei și 08 bani prevăzută pentru asemenea mori, la o taxă de 5 lei și 55 bani, prin aceasta a violat legea, și prin urmare motivul invocat este întemeiat ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 23 Martie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ad-ția financiară Botoșani cu D. Schlesinger, recurs fiscal

Contribuții directe.— Patentă.— Contoar de scont.

Sunt supuși la patentă de contoar de scont acei care au contoar public și fac avansuri asupra titlurilor, vând și cumpără efecte publice și private.

Decisiunea No. 621/902. — Casată decisiunea comisiunei de apel din județul Botoșani No. 564/902, în urma recursului făcut de Ad-ția financiară Botoșani, în proces cu D. Schlesinger.

Curtea,

Ascultând pe d-l Grecescu, din partea fiscoșului, în susținerea motivelor de casare ; și

Pe d-l avocat Max Gaster, din partea intimatului D. Schlesinger, în combateri,

Deliberând,

Asupra motivului de casare, că în mod ilegal intimatul a fost impus cu patentă de împrumutător, de oare-ce stabilește că are contoar de scont ;

Considerând că se constată că comisia de apel stabilește în decizia sa că intimatul are contoar public, dar motivează că pentru aceasta nu poate să fie impus cu patentă pentru contoar de scont, ci să rămână impus tot cu patentă de împrumutător, de oare-ce aceste operațiuni pe care le face în contoar, putea să le facă și la locuința sa ;

Că în privința operațiunilor făcute de intimat, comisia de apel stabilește că face sconturi de cambii și că are relațiuni cu Banca Națională ;

Considerând că după tabelele anexate la legea patentelor, rezultă că sunt supuși la patentă de contoar de scont, acei care au contoar public și fac avansuri asupra titlurilor, vând și cumpără efecte publice și private ;

Că în speță fiind constant că intimatul are contoar public și că face sconturi de cambii, urmează să fie impus cu patentă prevăzută în legea patentelor la cventul contoar de scont ;

Că comisia de apel impunându-l ca împrumutător, a comis un exces de putere și o violare de lege, și deci motivul este fondat și are a se admite ;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

Audiența de la 17 Septembrie 1902

Președenția D-lui A. L. GIANNI, Consilier

Procurorul G-ral al Curții de apel Galați în cauza lui Ion Cara-Petru și V. N. Spacovici

Arestare ilegală.— Săvârșirea acestui delict de către funcționarii administrativi din ordinul superiorilor lor, în pricină ce privește atribuțiunile acestora, și pentru care funcționarii erau datori a le da supunere.— Dacă în asemenea cas, funcționarii delincenței se pedepsesc.— (Art. 99 al. 1 și 2 din Codul penal).

De și dupe dispozițiunile art. 99 al. I din Codul penal, se pedepsește ori ce funcționari publici agenți sau însărcinați ai guvernului, care va fi ordonat, sau va fi făcut vre un act arbitrar prin care să se atace libertatea individuală sau constituțiunea țării, însă, prin al. II-lea de sub același articol, acei funcționari sunt apărați de pedeapsă, ori de câte ori se dovedește că, funcționarii sau agenții a săvârșit asemenea faptă din ordinul superiorilor lor, în pricină ce privește atribuțiunile acelor superiori și pentru care funcționarii sau agenții erau datori să le dea supunere în ordinea erarhieii, și în asemenea cas pedeapsa se va da numai superiorilor care vor fi dat asemenea ordine.

Decisiunea 1002/902.—Respins, în urma unei divergențe, recursul făcut de Procurorul G-I al Curții de apel Galați contra decisiunei acelei Curți, s. II cu No. 277/902, dată în cauza lui Ion Cara-Petru și V. N. Spacovici

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gr. M. Buiucliu ;

Pe d-l procuror St. Stătescu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare :

«Curtea achitând pe inculpați pe baza art. 99 din Cod. pen., a violat disp. acestui text de lege cum și disp. art. 149, 151 și 272 Cod. pen., de oare-ce nu intră în atribuțiunile d-lui procuror, ca pentru o simplă contravențiune polițienească să ordone spargerea ușilor și arestarea reclamantei și însuși inculpații au declarat și recunoscut la tribunal și la Curte că au arestat pe reclamantă pentru simiplul motiv că, a insultat pe d-na

Măndreanu, ast-fel că dênșii știaū foarte bine că faptul imputat reclamantei nu era de cât o simplă contravenție și în consecință, cunoșteaū ilegalitatea evidentă a pretinsului ordin dat de d-l procuror, care după art. 39 și 47 pr. pen., nu poate să ordone arestarea de cât în cas de flagrant delict.

«Curtea achitând pe inculpați a violat disp. art. 149, 151 și 272 Cod pen., de oare-ce aū arestat pe reclamanta în afară de casurile prevăzute de lege și fără observarea formelor prescise; osebit de aceasta, 'i-a violat și domiciliul.

«Curtea achitând pe inculpați pe motiv că din dispozițiile unui martor ascultat la trib. și din declarațiunea făcută de d-l substitut Mosgos în ședință rezultă că inculpații aū arestat pe reclamanta din ordinul d-lui procuror Rătescu, a violat disp. art. 185 și 152 pr. p. și a comis un exces de putere, de oare-ce noi am invocat ca martor pe însuși d-l procuror Rătescu, cu care să stabilim ca d-sa n'a ordonat arestarea reclamantei pentru pretinsa insultă și n'a ordonat inculpaților să'i strice ușile și Curtea a respins această cerere ca inutilă pe motiv că din instrucțiunea făcută, s'ar stabili pe deplin că d-l procuror, ar fi ordonat să se procedă ast-fel, pe când în realitate n'a dat asemenea ordine și chiar din declarațiunea făcută de d-l substitut în ședință, nu rezultă de loc că d-l procuror ar fi ordonat să spargă ușile reclamantei în timp de noapte, să i se violeze domiciliul și să fie arestată pentru o simplă insultă și apoi în tot cazul trebuia să ni se permită și nouă a face proba contrară, de oare-ce d-l substitut, nu avea nici dreptul, nici calitatea să facă asemenea declarațiuni pe contul d-lui procuror».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care se constată că Ion Cara-Petru și V. N. Spacovici aū fost dați judecării, pentru că în noaptea de 10 Săptembrie 1901, în calitate de comisari polițienești, mergând la domiciliul femeii Tina Velicu, spre a o duce la poliție, și numita opunându-se de a deschide ușa, aū forțat ușa și luând pe reclamanta aū dus-o la poliție, unde aū ținut-o până a doua zi, când aū înaintat-o parchetului;

Considerând ca inculpații aū invocat în apărarea lor că aū făcut această arestare din ordinul d-lui procuror de atunci C. G. Rătescu;

Că Curtea de apel a achitat pe inculpați, de oare-ce a stabilit din depunerea martorului Nicolae Petrescu și din declarațiunea d-lui substitut de procuror, că inculpații aū lucrat din ordinul d-lui procuror, ordin ce privește atribuțiunile acestuia și căruia erau datori să dea supunere, fiind superiorul lor;

Considerând că legiuitorul după ce prin primul aliniat al art. 99 c. pen. pedepsește pe ori-ce funcționar public, agent sau însărcinat al guvernului, care va fi ordonat sau va fi făcut vre-un act arbitrar, prin care să se atace libertatea individuală sau constituțiunea țării, prin al. II dispune că dacă cu toate acestea se va dovedi că agentul a săvârșit asemenea faptă din ordinul superiorilor săi, în pricina ce privesc atribuțiunile acestora și pentru care el era dator să le dea supunere în ordinea erarhiei, va fi apărât de pedeapsă, care, în asemenea cas, se va aplica numai superiorilor, cari vor fi dat asemenea ordine;

Considerând că, în speță, instanțele de fond, constatând că inculpații I. Cara-Petru și V. N. Spacovici se află în condițiunile prevăzute în sus-citatul art. 99 al. 2, când aū arestat pe Tina Velicu, și pronunțând achitarea aū făcuto justă aplicațiune a acestui articol; că în privința motivului că nu s'a admis chemarea

și ascultarea ca martor a d-lui procuror Rătescu, Curtea de apel motivează că această cerere este inutilă, de oare-ce, din depunerea martorului N. Petrescu și din declarațiunea d-lui substitut, 'și-a făcut convingerea că d-l procuror Rătescu a dat inculpaților acel ordin de arestare;

Că prin urmare motivul de casare nefiind fondat din nici un punct de vedere are a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc.

Observație. — Speța judecată de Inalta Curte prin deciziunea de mai sus este prevăzută de art. 99 al. II C. pen. (art. 114 al II C. pen. fr.). Vom spune câte-va cuvinte în privința fundamentului juridic al acestei dispozițiuni de lege, care crează o cauză de scuză pentru funcționarul, agentul sau prepusul guvernului, care va fi acusat de un act arbitrar, la libertatea individuală. S'a susținut de o parte dintre autori că dispozițiunea aceasta ar fi o cauză de justificare și aceasta pentru motivul că textul corespunzător francez se exprimă prin cuvintele: «Si néamoins il *justifie*», dar, adevărata interpretare ne-o dă între alții Blanche în tom. II, No. 609 și Garraud, tom. III, No. 934, care învață că legea a voit să creze o cauză de scuză, în favoarea acelora, cari se găsesc în condițiunile art. 99 al. II citat. Consecința este că acest fapt nu poate să fie apreciat de cât de judecătorii fondului, iar nu de judecătorul de instrucție și situațiunea este diferită de cea în care un acusat invoacă o cauză de neculpabilitate. De exemplu un portărel execută o hotărîre care este investită cu formele legale, dar această hotărîre este falsificată de către părți. În acest caz portărelul nu numai că este *scuzat* dar el este *justificat*, pentru că nu-i poate fi imputată nici o greșală și nu e *culpabil*.

Această scuză creată de al. II al art. 99 este absolutorie și prin urmare culpabilul trebuie să fie urmărit dinaintea jurisdicțiunilor de judecată, care singurele aū competența de a pronunța absolutiunea (1).

Din cercetarea elementelor, pe care legea le cere pentru a se afla în cazul prevăzut de art. 99 al. II se vede că cea-ce constituie pentru agent această cauză de scuză absolutorie este datoria supunerii erarhice, iar nu eroarea agentului asupra ordinului său ignoranța criminalității sale și prin urmare instanțele de fond nu aū a cerceta dacă agentul a cunoscut sau nu ilegalitatea ordinului ce i s'a dat. În interesul erarhiei civile sau militare legea îl apără de ori ce pedeapsă, căci ea ne vîzând într'ensul de cât un instrument supus, scuzează brațul care a executat, pentru a aplica toate rigorile sale superiorului, care a dat ordinul. Acest sistem de legislație, care cumpănește necesitățile erarhiei cu drepturile cetățenilor, este foarte echitabil și moral.

O asemenea scuză este stabilită și de art. 159 C. pen. (190 frances) în favoarea funcționarului sau prepusului, care după ordinul superiorului său, a cerut sau a ordonat întrebuițarea forței publice în contra execuțiunei legilor.

Este însă generalmente admis că în afară de aceste casuri limitative prevăzute de aceste dispo-

(1) Rép., V^o Attent. à la liberté, 43; D Liberté indiv., 24.

sițiunii de lege, aceste scuze absolutorii nu pot fi întinse la alte cazuri, căci ele fiind derogățiuni exprese de la principiul că pedepsele sunt personale, nu pot fi aplicabile, acolo unde legea nu a voit să derogare.

În speța dedusă în judecata Inaltei Curți, instanțele de fond au achitat pe agent pentru că au constatat concursul celor trei elemente cerute de al. II al art. 99 adică: 1) un ordin dat anterior comiterii faptului; 2) de la un superior în ordinea erarhiei, căruia era dator să-i dea supunere și 3) că ordinul a fost relativ la un obiect de resortul superiorului.

În urma absolvirei pronunțate de instanțele de fond, — ele se exprimă prin cuvântul de achitare, cred însă că ar fi fost mai juridic să pronunțe absolvirea, — d-l procuror general al Curții de apel a făcut recurs basat între altele pe violarea art. 149, 151 și 272 C. pen. de oare-ce arestarea a fost făcută în afară de cazurile prevăzute de lege și agentul cunoștea ilegalitatea evidentă a pretinsului ordin.

Inalta Curte a respins, aceste motive de recurs, stabilind că pentru aplicarea art. 99 al. II nu se cere de cât constatarea celor trei elemente cerute de acest text de lege, cea-ce instanțele de fond au făcut în speță.

G. T. Ionescu

Licentiat în drept
Șef de birou la Curtea de casație

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 14 Octombrie

Președenția D-lui CORNELIU BOTEZ, Membru de ședință

Vasile Radiș, inculpat pentru lovire

Delict de lovire. — Apelul părții civile. — Impăcare. — (Art. 238 C. penal, art. 73 și 76 L. J. de pace).

Potrivit art. 73 L. J. de Pace apelul părții civile în caz de achitarea inculpatului investește pe tribunal cu dreptul de a se pronunța asupra pedepsei și nu-l devesțește de cât în cazul art. 76 din aceeași lege.

Neexistând nici o dispozițiune ca să hotărască alt-fel în cazul condamnării inculpatului și prescripțiile art. 76 fiind motivate de efectul devolutiv al apelului, inculpatul cată a profita de faptul împăcării sale cu reclamantul, întru cât se găsește încă în instanța de judecată și deci hotărîrea contra sa nu este trecută în putere de lucru judecat.

Tribunalul,

Asupra apelului de față și a cererei părților de a se închide dosarul întru cât s'au împăcat.

Considerând că potrivit art. 73 din legea judecătoriilor de pace, apelul părții civile în caz de achitarea inculpatului, investește tribunalul cu dreptul de a se pronunța asupra pedepsei și nu-l devesțește de cât în cazul art. 76 din aceeași lege;

Considerând că nu există nici o dispoziție ca să hotărască alt-fel în cazul condamnării inculpatului și prescripțiile art. 76 fiind motivate de efectul devolutiv al apelului, inculpatul cată a profita de faptul împăcării sale cu reclamantul, întru cât se găsește încă

în instanța de judecată și deci hotărîrea contra sa nu este trecută în putere de lucru judecat;

Considerând că faptul pentru care Vasile Radiș a fost dat judecății și condamnat este o lovire prevăzută și pedepsită de art. 238 din codul penal, în privința căreia părțile pot stinge acțiunea publică prin împăcare.

Pentru aceste motive redactate de d. supleant V. Andreescu, tribunalul, în majoritate, în baza art. 73 și 76 din legea judecătoriilor de pace, admite apelul și declară stinsă prin împăcare acțiunea.

(ss) Gh. M. Cerchez, V. Andreescu.

O s e b i t ă p ă r e r e

Sub-semnatul membru de ședință difer de părerea majorității pentru următoarele motive: Din termenii art. 73 L. J. de pace în comparație mai cu seamă cu dispozițiunile corespunzătoare ale art. 24 L. J. de pace din 1894 reese clar că acest text, care constituie o derogățiune la dreptul comun, își are aplicația sa numai în cazul când cartea de judecată apelată e achitătoare, nu și în cazul când pronunța condamnarea inculpatului. De aci mai reese că dacă desistarea părții civile și împăcarea sa cu inculpatul achitat la prima instanță, în cazurile prevăzute de art. 76 L. J. de pace, devesțește pe tribunal, nu-i mai puțin adevărat că declarația de împăcare nu poate avea nici o înrîurire asupra judecății de la prima instanță în cazul când s'a terminat printr'o condamnățiune aplicată inculpatului, pentru că ori-cât partea civilă ar avea cârmuirea acțiunii publice, exercițiul acestui drept e îngrădit de observarea oare-cărora regule, care'l mărginesc în anumite cazuri;

Ast-fel e cazul când inculpatul condamnat, cum e în specie, n'a apelat cartea de judecată, iar tribunalul e sesizat numai de apelul părții civile, care tinde firește la agravarea pozițiunii inculpatului;

Ne întrebăm cum e cu puțință în urma acestui apel ca declarațiunea de împăcare să aibă de efect reformarea cărții de judecată condamnatoare, în contra căreia inculpatul neavând cuvinte de nemulțumire n'a făcut apel?

Argumentul că întru cât legea nu dispune nimic în cazul când prima instanță pronunță condamnarea, acelaș efect trebuie atribuit apelului părții civile ca și în cazul când cartea de judecată a fost achitătoare, e neîntemeiat, pentru că pe de o parte art. 73 cuprinde o excepțiune de la dreptul comun, care nu se poate întinde prin analogie la alte cazuri, iar pe de altă parte s'ar viola autoritatea lucrului judecat, care îngrădește dreptul părții civile și care nu se poate atinge fără a se sgudui adânc ordinea socială și merusul justiției.

Pentru aceste motive sunt de părere că tribunalul luând act de declarațiunea de împăcare a părților, să respingă apelul părții civile, menținând ast-fel prima condamnare, bine înțeles penală, asupra căreia inculpatul nefăcând și el apel nu se mai poate reveni.

(s) Corneliu Botez.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția III

Audiența de la 13 Maiu 1902

Președenția D-lui GR. LAHOVARY, Membru de ședință

Lina Marin Ion Bălan și Ion Cojocaru Radu, dați judecății pentru adulter

Sentința corecțională No. 709

Adulter. — Lipsa soțului inocent de la înfățișare. — Dacă această lipsă poate fi considerată ca o desistare. — (Art. 269 și 270 C. pen.).

Faptul neprezentării soțului inocent în instanța

chemată a judeca delictul de adulter, constituie o desistare de la acțiunea pornită de dânsul și deci, în acest cas, acțiunea de adulter are a se declara stinsă.

Tribunalul,

Având în vedere că Lina Marin Ion Bălan și Ion Cojocaru Radu sunt dați judecăței pentru delictul prevăzut și pedepsit de art. 269 C. p.;

Având în vedere concludsiile d-lui procuror;

Considerând că, după disp. art. 270 C. p., acțiunea publică în materie de adulter se va putea stinge în urma desistărei soțului inocent;

Considerând că reclamantul fiind citat în regulă pentru astă-dă nu se presintă în instanță spre a face vre-o obiecțiune în acest proces; că faptul neprezentării reclamantului fiind considerat ca o desistare de la orî ce pretențiune contra inculpaților, după dispozițiunile sus citatului text de lege, acțiunea de adulter urmează a se declara stinsă.

Pentru aceste motive, tribunalul, declară stinsă acțiunea publică deschisă contra inculpaților Lina Marin Ion Bălan și Ion Cojocaru Radu.

(ss) Gr. Lahovari, Al. Budișteanu.

p. Grefier (s) Georgescu.

Observație. — După cât vedem, tribunalul de Ilfov pune în principiu, prin sentința mai sus reproducă și cu totul nemotivată, că simplul fapt al neprezentării soțului ultragiât, în materie de adulter (1), constituie din partea sa o desistare, care aduce stângerea acțiunii publice.

Această soluție este, după părerea noastră, cu desevășire inadmisibilă. În adevăr, pe de o parte, după art. 270 din Codul penal, soțul ultragiât poate cere în cursul procesului stângerea acțiunii publice, iar pe de alta, după art. 260 din Pr. civilă, desistarea trebuie să fie expresă.

Este adevărat că, în Franția, este generalmente admis că desistarea soțului reclamant poate fi și *tacită*; însă pentru aceasta trebuiesc anume fapte din care să rezulte împăcarea soților, fapte pe care judecătorii fondului le apreciază în mod suveran (2). În orî-ce caz, simpla neprezentare în instanță a soțului reclamant, nu face a se presupune neapărat împăcarea soților, ea putend fi datorită unei alte împrejurări, de pildă, unui caz de forță majoră. «Concursul activ al soțului ofensat, țice Garraud (3), nu se cere de cât înainte de începerea instanței: el se manifestă prin o plângere. În cursul instanței, însă, Ministerul pu-

(1) Adulterul (*ad alterum*) consistă în călcarea credinței conjugale ce soții își datoresc unul altuia, în virtutea căsătoriei. *alieni thori violatio*.

(2) Cpr. Garraud, *Tr. th. et pratique du dr. pénal fr.*, V, 1887, text și nota 20 (ed. a 2 a). F. Hélie, *Th. du C. pénal* IV, 1644. Ortolan, *Elém de dr. pénal*, II, 1698. Blanche, *Études pratiques sur le C. pénal*, V, 178, 188. Pand. fr., V^o *Adultère*, 97. Répert. Sirey, ed. V^o, 179 urm.

(3) Garraud, *op. cit.*, V, 1888, p. 161 (ed. a 2-a, 1901).

blic nu are nevoie de cât de neutralitatea jăluito-ului».

De aceea, vom decide, împreună cu majoritatea autorilor și jurisprudența cea mai recentă, că acțiunea publică nu este stinsă prin moartea soțului reclamant (4), conform principiilor admise și în dreptul roman (5).

Curtea de casație a decis, prin două decisiți consecutive, că soțul urmăritor este în drept a provoca stângerea acțiunii publice, *chiar în urma desfacerei căsătoriei*:

«Considerând, țice între altele Inalta Curte, că acțiunea de adulter nu se poate intenta de cât după o cerere formală a soțului inocent; că soțul nevinovat interesat e considerat ca arbitru în această privință; că dacă legea noastră pedepsește violarea credinței conjugale în interesul social și pentru a garanta sfințenia căsătoriei, considerată ca o condiție de ordine în familie și în societate, nu mai puțin aceasta o face și în favoarea soțului nevinovat, ofensat în afecția și onoarea sa; — Considerând că, spre a se înlătura scandalul ce se produce prin urmărirea unei acțiuni publice pentru adulter, și în interesul familiei și a copiilor eșiți din căsătorie, soțul inocent poate cere orî când, în cursul procedurii, stângerea acțiunii publice; că o condiție pentru această retractare nu este ca căsătoria să subsiste și ca soțul nevinovat să rămăe în căsătorie, precum se deduce din expresiile «soțul inocent» și din ultimele cuvinte ale frazei întâia din § 2 a art. 270 C. penal; — Considerând că, spre a răspunde la obiecțiunile ce se fac, avem a ține seamă că printr'un divorț se desface legătura conjugală și încetează, prin urmare, drepturile și îndatoririle soților; însă aceasta nu poate avea înfrurire asupra acțiunii publice, care începută, se urmărește fără concursul soțului jăluito-ului; că soțul inocent, în sensul § 2 a art. 270, este fără deosebire acela din soți față cu care cel-lalt soț a violat credința conjugală, în cât în locul acestei parafrase, legiuitorul întrebunțează, pentru scurtare, expresiile «soțul nevinovat», care, însă, nu pot oferi un argument în sensul că, pentru retractarea acțiunii s'ar cere ca, în momentul retractării, să existe încă căsătoria, și soțul nevinovat să fie în căsătorie; că, pe de altă parte, rămânerea în căsătorie, ce se enunță în

(4) Cpr. în acest sens: Haus, *Pr. généraux de dr. pénal belge*, II, 1168, 1169 (ed. a 3-a, 1889). Blanche, *op. cit.*, V, 182 (ed. a 2-a). F. Hélie, *Th. du C. pénal*, IV, 1624 urm., și *Instruc. criminelle*, II, 778. Garraud, *op. cit.*, V, 1887, nota 22, p. 160. Mangin, *Tr. de l'action publique et de l'action civile en matière criminelle*, I, 141. Répert. Sirey, V^o *Adultère*, 236 urm. Pand. fr., ed. V^o, 143. Cas. fr. Sirey, 63. 1. 257. D. P. 63. 1. 401. C. Aix, Sirey, 77. 2. 136. — **Contră**: Le Sellyer, *Tr. de l'exercice et de l'extinction des actions publique et privée*, I, 415, și *Dr. criminel*, V, 2188. Massabiau, *Manuel du ministère public*, III, 2651. Carnot, *Comment. de dr. criminel*, II, art. 336. No. 3. Cas. fr. Sirey, 40. 1. 979. «Moartea soțului jăluito-ului, țice art. 358, § 2 din noul Cod penal italian, de la 30 Iunie 1889, produce efectele iertării».

(5) «*Defuncto marito, adulterii rea mulier postulatur*», L. 11, § 8, Dig., *A legem Iuliam de adulteriis*, 48. 5.

partea din urmă a § 1 din art. 270 C. pen., este o condiție numai pentru a face să înceteze efectele condamnătoare ale sentinței pentru adulter; că această obligație de a relua foasta soție nu o are bărbatul care renunță la plângerea sa, nici după art. 339 din Codul penal francez, nici după jurisprudența franceză; — Că legiuitorul regulând în același alineat dreptul soțului nevinovat de a retracta plângerea și dreptul calificat în teorie de graciare, în privința încetării efectelor condamnării, s'a inspirat de legea franceză și n'a organizat exercițiul acestor drepturi alt-fel ca în legea franceză, de cât că ceea ce această lege a admis numai pentru bărbat, s'a admis de o potrivă pentru ambii soți: — Considerând, în fine, că acea cerință, dacă va consimți a rămânea în căsătorie, din alin. 2 a art. 270 C. pen. este și gramaticește o condiție numai pentru exercițiul dreptului de graciare, nu și a dreptului de retractare a acțiunii; căci alt-fel ele ar fi trebuit să urmeze îndată după soțul inocent; — Considerând că, dacă s'ar cere pentru retractarea acțiunii ca condiție pentru acela ce o retractează, ca să rămână în căsătorie, aceasta ar însemna a perpetua scandalul în mod neînțeles în detrimentul chiar al familiei și al copiilor eșiți din căsătorie; că așa fiind, și sub raportul interpretării literale și gramaticale, cât și mai cu samă din punctul de vedere al interpretării logice și raționale, precum și în interesul moralității publice și a poziției sociale a copiilor eșiți din căsătorie, trebuie să se recunoască că soțul nevinovat, chiar dacă s'a despărțit, ca în specie, este în drept a retracta acțiunea pentru adulter, etc.» (6).

Această soluție, de și e aprobată de Alex. Degré, ni se pare, după o matură reflexie, inadmisibilă. În adevăr, dacă legiuitorul prin derogare de la dreptul comun, permite soțului ofensat de a opri cursul acțiunii publice, pusă în mișcare tot după plângerea lui, precum chiar și efectele unei hotărâri definitive având puterea lucrului judecat (art. 270 C. pen.), aceasta este pentru a înlesni împăcarea soților și a menține legătura căsătoriei, care, în specie, nu mai este cu putință, fiind că o presupunem desfăcută prin despărțenie. Nu trebuie să uităm, în adevăr, că adulterul aduce o tulburare adâncă ordinii sociale, și că Societatea nu renunță la dreptul celor de a urmări și pedepsi pe culpabili, de cât sub condițiunea renunțării soțului ofensat. Or, în urma desfacerei căsătoriei, nu mai există soți. Cu alte cuvinte, adulterul nu este un delict de ordine privată, așa precum pe nedrept susțin unii (7), ci un delict de ordine socială, cu această

(6) Cas. rom. s-a II *Curierul Judiciar* din 1897, No. 9 și Bulet. 1897, p. 108 urm. *Dreptul* din 1897, No. 42. Veđi în același sens, o altă decizie a Curței noastre supreme: Bulet. s-a II, 1898, p. 1113 urm. și *Dreptul* din 1898, No. 79 (cu adnotația lui Alex. Degré).

(7) Cpr. Alex. Degré, *Dreptul* din 1898, No. 79, p. 664 și *Scr. juridice*, II, p. 354. — În Anglia, din contra, adulterul nu este un delict penal, ci numai un delict civil. Veđi

deosebire că urmărirea lui este lăsată, în interesul familiilor, la discreția soțului ofensat (8). Aceste ni se par adevăratele principii, și am căutat să le restabilim pre cât ne-a stat cu putință.

D. Alexandresco

Garraud, *op. cit.*, V, 1869, p. 134, nota 13. — Alte legislațiuni nici nu pedepsesc adulterul. (V. de exemplu: C. penal al cant. Geneva). Cpr. Garraud, *op. cit.*, p. 135, nota 14. Bridel, *Le droit des femmes et le mariage*, p. 28 urm. Art. 172 din Codul penal german din 1871 și 1876 nu pedepsește adulterul, de cât atunci când el a atras pronunțarea divorțului, *wenn wegen desselben die Ehe geschieden ist.* — La Romani, în dreptul lui Justinian, bărbatul nu se putea, din contra, despărți de soția sa, bânuită de adulter, de cât după ce o pârise pentru acest fapt și dovedise culpa ei. Cpr. Degré, *Dreptul* din 1898, No. 79, p. 664, nota 1, coloana 2, și *Scr. juridice*, II, p. 354, nota 1. W. Rein, *Das criminalrecht der Römer von Romulus bis auf Justinianus*, p. 852, Esmein, *Le délit d'adultère à Rome* (Paris, 1878), etc.

(8) Cpr. Garraud, *op. cit.*, V, 1884, 1888. Haus, *op. cit.* II, 1169. Veđi și t. VII a Comentariilor noastre, p. 614, *ad notam.*

D-l Dimitrie Alexandresco, directorul ziarului nostru, se grăbește a mulțumi numeroșilor amici și cunoscuți, cari l'au felicitat cu ocazia onomasticeii sale zi.

BIBLIOGRAFII

A apărut în tipografia ziarului *Curierul Judiciar*:

CODUL DE COMERCIU

cu

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

A D N O T A T Ă

COPRINZĚND SUB FIE-CARE ARTICOL:

I) *Trimitere la autori.* II) *Jurisprudența română.* III) *Jurisprudența străină.* IV) *Motive.* V) *Note explicative și scurte comentarii*

de

ION N. CESĂRESCU

și

EM. M. DAN

La finele Codului s'a adăugat: *Expunerile de motive* din anii 1885, 1899 și 1900, precum și un *Index alfabetic*

— PREȚUL 6 LEI —

DE VĚNZARE la librăria *Leon Alcalay*, București și la *Tipografia și Redacțiunea acestui Ziar*, Str. Carol 19, de unde se expediază *contra valoare*, timbre sau mandat poștal.

Rugăm pe abonații noștri, rămași în restanță cu plata abonamentelor, să bine-voiască a achita sumele datorite cât mai neîntârziat, direct către d-l Codreanu, la administrația ziarului în București, 6 Splaiul Brâncoveanu Voevod, prin mandat sau timbre poștale, sau în mâinile numai a vechilor incasatori autorizați: Manole Herișescu pentru București și I. Riveanu pentru provincie, de la cari vor primi în schimb chitanțe din registrul cu matcă, prevăzute cu ștampila ziarului nostru

Domnii abonați ai «*Curierului Judiciar*» cari și-au schimbat domiciliul cu ocazia Sf. Dumitru 26 Octombrie cor., sunt rugați a ne avisa prin o carte poștală de noua d-lor adresă pentru a putea primi regulat ziarul.

«*Curierul Judiciar*»